

ikke havde masseødelæggelsesvåben, at han så ikke bare gik til FN og fortalte, hvor de var blevet af.

Kl. 14.00

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg går ud fra, at det i mellemtiden er gået op for statsministeren, at han ikke havde dem.

Men jeg vil egentlig godt stille statsministeren et samvittighedsspørgsmål: Krydsede det overhovedet statsministerens tankevirkosomhed i denne her periode, lad os bare sige i det seneste halve år, inden Danmark gik i krig sammen med USA, at der kunne være tale om, at Saddam Hussein simpelt hen ikke havde masseødelæggelsesvåben? Var det overhovedet noget, der krydsede statsministerens bevidsthed, eller var han så sikker på, at naturligvis havde Saddam Hussein stadig væk masseødelæggelsesvåben, at det slet ikke sneg sig i nærheden af overvejelserne?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Den situation, vi var i, hvis vi nu spoler filmen tilbage, var jo:

Punkt 1: Vi vidste, at han havde haft masseødelæggelsesvåben.

Punkt 2: Vi vidste, at han havde brugt dem mod Iran og mod sit eget folk.

Punkt 3: Vi vidste, at han ikke ville forklare FN, hvad han så havde gjort ved dem.

Derfor måtte det jo være en almindelig antagelse, at så havde han dem stadig væk, for hvorfor i alverden gik han ellers ikke til FN og forklarede, hvad der var blevet af dem, fortalte, at de var blevet destrueret, og at de og de mennesker havde været med til at destruere dem? Det var det, FN's våbeninspektører bad ham om, men han ville ikke, og det var jo grunden til, at FN's Sikkerhedsråd i enstemmighed fastslog, at Iraks manglende overholdelse af eller krænkelse af sikkerhedsrådsresolutioner og spredning af masseødelæggelsesvåben og langtrækkende missiler udgør en trussel mod international fred og sikkerhed. Det var ikke bare noget, vi sagde, det var FN's Sikkerhedsråd, der sagde det.

Selv om man jo ikke med sikkerhed kunne vide, hvordan situationen var, så måtte det jo alligevel være en nærliggende antagelse, at når han havde brugt disse masseødelæggelsesvåben og ikke ville forklare, hvad der var blevet af dem, så havde han dem nok stadig væk.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg synes, at statsministeren glemte i hvert tilfælde en, ja, faktisk to begrundelser. Han kunne godt have fortsat efter punkt 3 med punkt 4 og have konstateret, at våbeninspektørerne ikke havde fundet masseødelæggelsesvåben. Han kunne også være fortsat med et punkt 5, der hed, at vidneudsagn fra afhopperen Hussein Kamal også pegede på, at han ikke havde dem. Hvorfor tog ministeren ikke de her med? Hvorfor fortsætter ministeren med at hævde, at vi, forstået som regeringen, vidste, at der var masseødelæggelsesvåben i Irak?

Så vil jeg godt have et svar på det, jeg spurgte om før: Krydsede det overhovedet statsministerens bevidsthed, lad os bare sige i 30 sekunder, undervejs i denne her periode, at der kunne være tale om, at de masseødelæggelsesvåben faktisk ikke var der mere?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen jeg har allerede flere gange sagt, at i sådan en situation vil der jo altid være en usikkerhed. Så er spørgsmålet, om den usikkerhed, der er i sådan en situation, skal komme banditten til gode, eller om man skal tage behørigt og rettidigt hensyn til international fred og sikkerhed og den befolkning, det drejer sig om. Der lagde vi os klart på det sidste synspunkt.

Må jeg så spørge fru Anne Grete Holmsgaard: Når nu Saddam Hussein var i den situation, at hans folk blev holdt nede af internationale økonomiske sanktioner pålagt af FN, burde han så ikke være gået til FN og have sagt: Jeg har ikke de masseødelæggelsesvåben, her kan I se, hvor de er blevet destrueret, de er væk? Hvorfor gjorde han ikke det? Det måtte da være nærliggende at tro, at det var, fordi han stadig havde dem, for vi vidste, han havde haft dem, og vi vidste, han havde brugt dem, og det var selvfølgelig også derfor, at FN's Sikkerhedsråd enstemmigt fastslog, at han var en sikkerhedsrisiko.

Det er på grundlag af disse helt åbne kilder, at regeringen og Folketingets flertal traf deres beslutning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Hr. Søren Søndergaard som medspørger.

Søren Søndergaard (EL): Ret skal være ret. Jeg synes, at statsministeren for første gang i dag rent faktisk er gået ind og har forsøgt at besvare det her spørgsmål. Det sy-